

Su Tong

# Rizs



Letehetetlen családregény – The New York Times

SU TONG  
**Rizs**

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:

苏童《米》，台海出版社，2000

Su Tong: Mi, Taihai Chubanshe, 2000



**外研社**

Fordította: Zombory Klára

Szerkesztette: Papp Sándor Zsigmond

A fordító Babits Mihály műfordítói  
ösztöndíjban részesült

ISBN 978-963-09-9546-7

Minden jog fenntartva

© Su Tong 2000

© Hungarian translation Foreign Language Teaching  
and Research Publishing Co., Ltd. 2019

© Kossuth Kiadó 2019

© Hungarian translation Zombory Klára 2019

Felelős kiadó Kocsis András Sándor,

a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók  
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja

Műszaki vezető: Papp Miklós

Nyomdai előkészítés: Badics Ilona

Korrektor: Marsi Mónika

[www.kossuth.hu](http://www.kossuth.hu) / [kiado@kossuth.hu](mailto:kiado@kossuth.hu)

## ELSŐ FEJEZET

Alkonyatkor észak felől egy szenet szállító tehervonat dőcögött be az öreg pályaudvarra. Ötsárkány a hirtelen zökkenésre és csikorgásra riadt, a széndarabok recsegték egyet alatta, ahogy feltápáskodott a kupacon, de szemét nem tudta teljesen kinyitni a peronon villódzó, kápráztató fényektől: a sínek mellett siető emberek, eggyé olvadt gőz és szürkület, mozdulatlan és lebegő homályos pályaudvari árnyak.

Most kell leugrani. Ötsárkány megragadta a derékalj göngyölegét, leporolta róla a kormot és a port, azután óvatosan ledobta a peronra, majd kissé előredőlt, és ő is leugrott a vonatról. Testét gyengének és erőtlennek érezte, mintha kiszáradt fűcsomó volna, bizonytalanul tette a lábát erre az ismeretlen földre, amelyről azt sem tudta pontosan, hogy hol van. Kormos, füstszagú, jeges szél süvített. Ötsárkány dideregve felemelte a derékalját, és még egyszer utoljára végigpásztázta a vágányt: végtelen szürkületbe futó sínpár, a távolban egy zöldre váltó

jelzőlámpa. A peron védőteteje és a sín pár ekkor megremegett, újabb vonat érkezett, ezúttal délről. Ötsárkány csak állt, mozdulatlanul, gondolatai a vonatok és vágányok körül jártak. Két éjszakán és két nappalon keresztül zötykölődött a tehervagonban, s most, hogy végre megérkezett, mindent olyan idegennek és távolinak érzett.

Keresztülfurakodott a csomagok és az emberek kavaládján, és a város felé vette az irányt. A többnapos nélkülözés miatt éhsége e pillanatban elviselhetetlenné vált, úgy érezte, hogy az ürességtől mindjárt kiserken gyomrában a vér. Három napja nem evett. Miközben baktatott az úton, kezét a derékalj göngyölegbe sülyesztette, s apró, kemény szemeket szedegetett elő belőle, melyeket egyesével a szájába rakott. Meg-megroppantak a foga között. Egy maroknyi rizs. Juharfalván, Ötsárkány szülőföldjén termett barnarizs. Mire végzett az utolsó szemekkel is, elérte a város északi csücskét. A szemerkélő esőben a macskakövek közötti kis hézagok ezüst erekké változtak. A távoli utcalámpák gyér fényében házak és fák körvonala rajzolódott ki a szürkületből. A város északi része szegény, mocskos környék volt, trágya és rothadó hús leírhatatlan bűze kavargott a levegőben, az elhagyatott utcák csendjét csak a szövőgyárból kiszűrődő monoton géphang törte meg. Ötsárkány megállt az útkereszteződésben, ahol egy férfit látott, aki egy lámpaoszlopnak támaszkodva feküdt. A negyven év körüli férfi fejét a vászonzsákjára hajtva aludt. Ötsárkány odament hozzá, miközben arra gondolt, hogy ez a hely jó lesz neki is, hogy egy kicsit kifújja magát,

mert a fáradtságtól már-már lépni sem tudott. Leült, hátát az oszlop melletti falnak vetve, de a férfi nem moccan, arca hamuszürke volt a lámpafényben.

– Hé, kelj fel! – szólongatta Ötsárkány. – Megfázol, ha így alszol.

A férfi nem moccan. Hullafáradt lehet, gondolta Ötsárkány. A messziről jött emberek mind egyformák, olyanok, akár a kutyák, ott alszanak, ahol rájuk esteledik. De még az arcukról is ugyanaz tükröződik, mint a kivert kutyákéről: egyik pillanatban fáradtság és kimerültség, a másikban meg kérlelhetetlen kegyetlenség. Ötsárkány elfordította a fejét, a harsány plakátokat nézte a falon: szappan, dohány és szépítőszerek vérvörös-rúzsos, kacér hölgyekkel reklámozva. A hölgyek közé nemi betegségekre kezelést ajánló magánrendelők felhívásai és címei ékelődtek. Akaratlanul is elmosolyodott. Kaotikus sokszínűség. Ez a város. Az emberek pedig, akár a legyek, iderajzanak lerakni a petéiket. Nem szeretik a várost, végül mégis itt kötnek ki. Teljesen besötétedett. Ötsárkány a mindent beburkoló feketeségben a mesebeli gomolygó füstfelhőt nézte, amely nem szűnt meg éjszaka sem. Minden, amit látott, egybevágott azzal a képpel, amelyet a városról alkotott a fejében, és amit egy hazatérő földijétől hallott: a város nem más, mint egy hatalmas kémény.

Ötsárkány már távol járt, amikor még egyszer visszapillantott a férfira a lámpa alatt. Ugyanabban a pózban feküdt, bozontos haját zúzvara borította. Újból odament hozzá, és megbökdöste a vállát.

– Hé, ne aludj! Indulj már el végre!

A férfi teste, akár egy kőszikla, hideg volt és kemény, nem mozdult. Ötsárkány a férfi orra alá dugta a kezét, nem lélegzett.

– Halott! – kiáltott fel riadtan, és futásnak eredt. Csak ekkor tudatosult benne, hogy az az ember már nem él. Eszeveszett futásnak eredt az ismeretlen utcákon, de a halott ember hamuszürke arca lódarázként követte. A rémületől nem mert hátranézni. Koromfekete boltok, műhelyek és szemétkupacok villantak fel mellette, míg végül a macskaköves út végtelen víztömegbe torkollott. Árbóc-rengeteg meredt az égnek, csúcsaikon apró fényekkel, hajók horgonyoztak a sötét kikötőben. Egy bála tetején emberek ültek, dohányoztak és nagy hangon beszélgettek. Szúrós alkoholszag terjengett a levegőben. Ötsárkány megállt, zihálva levegő után kapkodott, miközben végigjártatta tekintetét a kikötőn és az ott tanyázó éjszakai ördögökön. Még egyáltalán nem nyugodott meg, de lélegzetvételnyi pihenésre volt szüksége, hogy eldönthesse, merre tovább.

Egy hullafehér férfi kormos nyakkal és orral, hátán derékaljgöngyöleggel szaladt a dokkok felé, mint egy meg-rémült nyúl. Azok az alakok egy körben ültek, mogyorós rizst és párolt disznófejet ettek, amit alkohollal öblítettek le, ezért borgőzös állapotban voltak mindahányan. Felálltak, hogy megmustrálják Ötsárkányt, ezt a kikötő felé szaladó meg-rémült nyulat.

– Hová, hová ilyen sietősen? – állta el az útját Abao, egy a férfiak közül. – Loptál? – ragadta meg a gallérjánál.

– Halott! – zihálta Ötsárkány. – Halott ember!

– Üldöz egy halott? – nevette el magát Abao, azután a társai felé fordult. – Hallottátok? Ez a fickó még a halottakat is meglopja.

– Nem loptam én semmit, nem vagyok tolvaj!

Ötsárkány csak ekkor észlelte, hogy körbevették a többiek. A földön, a bálákon italos palackok és zsíros disznófejdarabok heverték. Akaratlanul is a hús felé nyúlt. A holdvilág és a folyó felett pislákoló árbócfények megvilágításában a vörösfejű emberek mind némán rámeredtek. Ötsárkány torkából gurgulázó hang szakadt fel, miközben remegő kézzel az étel felé nyúlt.

– Borzasztóan éhes vagyok! – nézett esdeklően az emberekre, akiknek mintha valami vigyorféle jelent volna meg az arcukon. – Három napja nem ettem, nagyon éhes vagyok! – folytatta, és tétován megragadott egy darabka disznófejet. De szinte ugyanabban a pillanatban már fel is ordított, mivel valaki rátiport a húst szorongató kezére.

– Csak ha apádnak nevezel! – forgatta meg a talpát Abao Ötsárkány kézfejen. – Szólíts apádnak, és megeheted ezt itt mind!

– Bátyám, szánj meg! – emelte fel tekintetét Ötsárkány, és Abao arcát és tar fejét bámulta. – Borzasztóan éhes vagyok, szánjatok meg!



– Szólíts apádnak, és már ehetsz is – mondta Abao. – Nem érted, amit mondok, vagy nem tudod kimondani, hogy apa? Na, mondd már, és adok enni.

Ötsárkány egy darabig megrökönyödve bámult Abaóra, majd csak kibökte:

– Apa.

Abao felröhögött, de nem engedte el Ötsárkány kezét, továbbra is ott tiport rajta.

– Ők is itt vannak – mutatott Abao a nagydarab férfiakra körülöttük. – Ha nem mondd nekik is, hogy apa, ők nem fogják odaadni.

Ötsárkány végigjártatta tekintetét a részeg, dülöngélő embereken, aki közül az egyik egy bálának dőlve megállás nélkül szitkozódott. Elhomályosult, vérszomjas tekintetűtől teljesen inába szállt a bátorsága. Kétségbeesetten lehajtotta fejét, Abao lábát nézte. Fekete vászoncipőt viselt, amiből kikandikáltak fehér lábujjai, és mint megannyi kő, szilárdan nyomták a földhöz a kezét.

Apa – nyelte el a kikötő hatalmas csendje Ötsárkány erőtlen hangját.

Az őt bámuló emberek szája vigyorra húzódott, mintha örömmámorba kerültek volna. Ötsárkány lehajtotta a fejét, és saját, görnyedten guggoló árnyékát nézte a földön, amely leginkább egy kutyaéhoz hasonlított. Ki is az az apa? Zavaros érzések kavargtak benne e szóval kapcsolatban. Árva gyerekként nőtt fel, és bár Juharfalván számtalan nagybátyja, bácsikája, unokatestvére, közeli és távoli rokona élt, volt neki mindenkije, csak apja és anyja nem.

A falubeliek azt beszélték, hogy szülei a nagy éhínség idején haltak meg, húsz évvel ezelőtt. Rokonok találtak rájuk. Amikor odamentek a holttestekhez, hogy felemeljék, ő, Ötsárcány volt az egyedüli, aki nem halt meg, hanem csak aludt a szénakazal tetején, szájában ezüst nyakláncot szopogatott. A falubéli rokonok sokáig mondogatták is neki:

Ötsárcány, olyan voltál te akkor, mint egy kutya.

És valóban, azok a gyerekek, akiknek se anyjuk, se apjuk, mind olyanok, akár a kutyák. Abao váratlanul fel-emelte lábát, és elengedte Ötsárcány kezét. Ötsárcány rávetette magát a disznóhúsra, tömte bele a szájába. Az étvágya elszállt, a hús ízét sem érezte, de végre valódi étel került a gyomrába, és ettől kissé erőre kapott. Odalépett hozzá Abao, kezében egy csésze rizspálinkával.

– Igyál az egészségemre! – szorongatta meg másik kezével Ötsárcány állát. – Érted? Fenéig!

– Nem, nem kérek! – torzult el Ötsárcány arca Abao szorításától. – Nem bírom az italt! – bökte ki nagy nehezen. – Csak egy kis húst szeretnék!

– Miféle dolog húst enni magában, pálinka nélkül? Hát férfi az ilyen? – nyomta a csészét a szájába Abao. – Idd meg! Ha nem, a húst is kikaparom a szádból!

Ötsárcány feje hátrabicsaklott. Abao elkáromkodta magát, azután a tagbaszakadt férfiak közül néhányan odarontottak hozzá. Megragadták. Egyikük Ötsárcány arcát szorongatta két oldalról, amitől a szája akaratlanul is szétnyílt, és olyan lett, akár egy feneketlen, fekete barlang, amibe azután öt csésze pálinkát töltöttek bele egyhuzamban. Öt-

sárcány rúgkapált, prüszkölt, úgy érezte, mintha a pálinka lángra gyúlt volna a testében, ő pedig azon nyomban tűzhalált hal. Tompán hallotta veszett röhögésüket. Nem ismerte ezt az érzést, az alkoholmámor egy pillanat alatt szétáradt benne, agya kiüresedett, és meggyötört teste, akár egy száraz fűcsomó, remegni kezdett. Csillagok az éjszakai égbolton, árbócfények a folyón, és vérben úszó szempárok villódtak a távolban. A férfiak leteperték Ötsárcányt a földre, s nézték, amint kínlódba az oldalára fordul. A holdvilág meg-megcsillant viaszsárga arcán és a szája sarkába tapadt húsfoszlányon, ajkai megremegtek, és alig hallható hangok törtek fel belőle.

– Mit mond? – kérdezte valaki.

– Azt mondja, éhes – rúgott nagyot Ötsárcány lábába Abao. – Ez a fickó megőrült az éhségtől.

A folyó felől érkező hajóduda hangjára a férfiak csapatba verődve indultak el irányába. Ötsárcány a földön feküdt. A robusztus árnyak elhaladtak mellette, majd eltűntek a kisebb-nagyobb bálakupacok mögött. Ötsárcány borzasztóan berúgott. Nem tudta, hogy kik is voltak ezek az emberek. Csak jóval később, amikor már többször összehozta a sors ezekkel a kegyetlen, gyilkos, semmitől vissza nem rettenő gazemberekkel, döbrent rá, hogy a Rakparti Galeri tagjaiba botlott. Valahányszor visszagondolt arra, hogy legelőször éppen az ő oroszánbarlangjukba vetődött, kiverte a jeges verejték.

Hajnaltól Ötsárkány Juharfalván járt álmában: a végtelen víz elárasztotta az ötszáz munyi rizsföldet és a falut. Mindenfelől ömlött a víz, és elpusztította, ami az útjába állt, vályogházakat és fákat sodorva el. Sárga rizskalász-füzérek borították a vízfelszínt, a hullámokon dögölt disznó, kutya, rothadó fa, gallyak és levelek sodródtak irtózatosságtól. Az emberek a vízben gázoltak, férfiak és nők sírtak, hangjuk akár a felhőszakadás, elárasztott mindent. Ötsárkány magát is látta a menekülők között, de mintha valamelyest kilógott volna a sorból, arckifejezése közömbös volt, már-már nyugodt. Kezében egy faággal az út mentén lévő jujubafákról ütögette le a néhány szem megmaradt összeaszott gyümölcsöt. A folyóparton ébredett a kikötő. Ötsárkány is felriadt a zsvajra, hatalmas bálák terhe alatt görnyedő emberek siettek el mellette. A mólónál tömör hajó vesztegelt, a fedélzetükön lévő bálahalmok tetején emberek álltak, és összevissza kiáltottak. Ötsárkány miközben lassan felült, az előző esti eseményeket próbálta felidézni, de agya még mindig üres volt, csak a szájából áradó pálinka disznóhússal keveredő szaga ébresztett halovány emlékeket benne. Akár egy rossz álom.

Később a kikötőben bóklászott, de nem figyelt rá senki. Azok az emberek, akikkel éjszaka találkozott, nappalra mind nyomtalanul eltűntek. A hófehér, friss rizzsel megpakolt szállítóhajó mellett platós kézikocsik álltak. Az emberek a szállítmányt pakolták le a hajóról. Ötsárkány megállt, és szótlánul nézte őket, a friss rizs különleges illata teljesen kábulatba ejtette.

– Honnan jött ez a rizs? – kérdezte az egyik munkást, aki a rizst a platós kocsira pakolta. – Csodálatos!

– Nem tudom, de nem is érdekel – válaszolta a munkás, miközben rá sem pillantott Ötsárkányra. Miután az utolsó kosár tartalmát is ráborította a platóra, tenyerét összeütve így szólt: – Mostanság mindenütt éhínség pusztít, nem könnyű hozzájutni ilyen rizshez!

– Az egyszer biztos! – markolt bele Ötsárkány a kocsin lévő rizsbe. – A szülőföldemen ötszáz munyi rizst vitt el az ár, olyat, mint ez itt. Elpusztult minden – tette még hozzá.

– Mindenütt ez van, ha nem az ár, akkor az aszály.

– Egy szempillantás alatt történt... a betakarítás idején... a hatalmas víz jött, és egy év keserves munkáját sodorta el magával. Egy szakajtónyi rizs sem maradt – mesélte Ötsárkány, szája sarkában az önirónia alig észrevehető mosolyával.

Négy, rizseszsákokkal púposra megpakolt kézikocsi indult el egymást követve a kikötőből, ő pedig teljes önkívületben haladt szorosan a nyomukban. Átküzdötték magukat a mocskos, tömött utcákon, átvágtak az emberek, gyümölcsös standok, riksák és üzletek közötti kis réseken. Útközben Ötsárkány gyomra ismét összerándult az elviselhetetlen éhségtől, gyorsan, megszokásból a szájába gyömöszölt egy maroknyi rizst, és azt kezdte ráágcsálni. Arra gondolt, hogy nyersen elrágcsálni, vagy párolva, kásaként elkészítve megenni tulajdonképpen egyre megy, mert a cél ugyanaz – az éhség leküzdése.

A Kőművesek utcája sarkán Ötsárkány egy régi, téglából épített pagodára lett figyelmes, amely kimagaslott a sűrűn egymásba fonódó, omladozó háztetők közül. Körülbelül öt zhangra emelkedett ki a földből, halványkék színű volt, és madarak repkedtek körülötte. Szélcsengettyű hangjára lett figyelmes.

Ez meg mi? – nézett fel a toronyra, de válasz nem érkezett.

A kézikocsik éppen ekkor álltak meg a Dahongji Rizskereskedés kapuja előtt.

– Féltre! Utat! Itt a rizs! Utat a rizsnek! – kurjantott oda a sorban állóknak a kocsit húzó férfi.

Gomolyfelhő a pulton ülve szotyolát rágcsált, és szeme sarkából a kapu előtti eseményeket figyelte. Türkiz ruhát viselt, magas sarkú bőrcipőjével a pultot rugdosta, amely idegesítő, dörömbölő hangot hallatott. Arrébb, a rizstárolóknál, Fátyolfelhő a boltsegédekkel a rizst mázsálta, hosszú lófarka verdeste a vállát. Gomolyfelhőt és Fátyolfelhőt mindenki a rizsbirodalom lányaiként emlegette a Kőművesek utcájában.

A rakodómunkások vállukra vetett zsákokkal jöttek egymás után a kapun keresztül, átvágtak a nyüzsgő üzlet-helyiségen, azután egy szűk folyosón át a hátsó udvarba mentek. Feng, a bolttulajdonos már ott várta őket, és miközben a számokat duruzsolta, bele-belecsípett minden egyes zsákba, hogy megbizonyosodjon róla, azok valóban friss rizzsel vannak teli. A földre huppanó zsákok port kavartak az udvaron, amelyet régi, szürke téglafalak és szürke

cserепes épületek vettek körül: kelet és nyugat felé a gabonaraktárak, déli irányba pedig három kisebb helyiség, Fengnek és két lányának a lakószobái. A bejárati kapu felett tábla függött: fekete alapon arany írásjegyek, összesen négy, amelyekből azonban az emberekben lényegében csak egy hagyott nyomot: „rizs”. Bár a rizskereskedő háza már több mint kétszáz éve állt a Kőművesek utcájának sarkán, és nemzedékek követték benne egymást, a rakodók közül mégsem érdekelt egyet sem soha az, hogy mit is jelenthet a cégéren a többi három írásjegy.

Az udvaron, szárítókötélen színes ruhák lógtak, amelyeket csak nemrég moshattak ki, mert még csöpögött belőlük a víz. Az emberek a kiakasztott ruhák alatt jöttek-mentek. Egy pillantás is elég volt ahhoz, hogy valaki meg tudja állapítani, a nővérek ruhái. Ahogy az enyhe szappanillatot árasztó ruhákat megvilágították a nap sugarai, gondolatban könnyedén bele lehetett képzelni a női testeket is. Gomolyfelhő tizenkilenc éves, Fátyolfelhő tizenhat – mindketten, a kiaggatott ruhákhoz hasonlatosan, szép és színes korban. Gomolyfelhő Ötsárkányt nézte, amint a férfi a kocsí platóján ülve a rizsszemekből kis kupacot húz össze, azután szétteríti a szemeket. A férfi gépiesen, többször egymás után megismételte ezt. A munkások gyorsan lepakolták az öt kocsit, és miután megkapták a bérüket Feng tulajtól, szétszéledtek. Ötsárkány azonban, lábánál rongyos göngyölegével, nem mozdult a rizskereskedés kapujából. Furcsa arckifejezéssel bámult befelé az üzletbe. Beesett, de így is jóképű arcán szétnyíltak száraz ajkai, mintha

valamitől megijedt volna. Gomolyfelhő leugrott a pult-ról, az ajtóhoz ment, kidobta a kezéből a szotyolahéja-  
kat, azután az ajtófélfának dőlt, és érdeklődve méregetni  
kezdte őt.

– Te miért nem mész? Nem kaptad meg a pénzed?

Ötsárkány hátrébb húzódott egy lépéssel, Gomolyfel-  
hőt nézte zavarodottan, majd kibökte, hogy nem.

– Te nem rakodómunkás vagy? – vetett egy pillantást  
Gomolyfelhő a rongyos göngyölegre a földön. – Földön-  
futó koldus vagy, igaz? Biztos, mert bárkiről megmondom  
első látásra, hogy kiféle.

– Nem – rázta meg fejét Ötsárkány, miközben tekinte-  
tével Gomolyfelhő válla felett az üzletet pásztázta, nézte  
a boltsegedek és a vevők közötti üzletelést. – Rizst árulnak  
itt? – kérdezte.

– Igen, ez egy rizskereskedés. Kit bámulsz? – mosoly-  
gott gúnyosan Gomolyfelhő. – Engem vagy a húgomat?

– A rizst. Sok rizs van itt.

– Mi néznivaló van a rizsen? – kérdezte kissé csalódot-  
tan Gomolyfelhő. Csak ekkor vette észre, hogy a férfi arca  
a nap fényében olyan, akár a szikla. – Olyan az arcod, mint  
egy halotté. Ha beteg vagy, ne álldogálj nekem itt! Na-  
gyon félek a fertőző nyavalyáktól, mert ha elkapom, akkor  
nekem befellegzett.

– Nem vagyok beteg, csak borzasztóan éhes! – nézett rá  
Ötsárkány közömbösen Gomolyfelhőre. – Adjon egy csé-  
sze hideg rizst! Három napja nem ettem.



– Jól van, hozom! Úgyis csak a macskák ennék meg. – Lustán megnyújtózkodott az ajtóban. – Nekem van a legnagyobb szívem a világon, tudsz róla?

Gomolyfelhő hátrament a konyhába, de mire visszajött a tálka hideg rizzsel, a férfi már bent volt az üzletben, és a boltsegédekkel hadakozott. Fátyolfelhő a ruhájánál fogva rángatta kifelé.

– Ez tetves! Biztosan tetves! – sikította. Ötsárkány kínjában elvörösödött, sovány, legyengült testét hárman tolták az ajtó irányába. Hirtelen visszafordult, és dühösen elkáromkodta magát. Gomolyfelhő nem értette tisztán, csak a hűgát látta, amint az seprűvel a kezében ráront.

– Még te szitkozódsz? Egy ilyen nincstelen koldusnak még van mersze szitkozódni?

Nézte, ahogy a férfi leverten, egész testében remegve leül a lépcsőre. Szerencsétlen ember, gondolta magában, majd rövid tétovázás után odament hozzá, és felé nyújtotta a csésze rizst.

– Miért veszekedtél? – kérdezte mosolyogva. – Egyél gyorsan, azután menj el innét! Te talán nem tudod, hogy tilos egy koldusnak átlépnie a rizskereskedés küszöbét?

Ötsárkány felemelte a fejét, a csésze rizst bámulta, majd szó nélkül, egy heves mozdulattal kiverte Gomolyfelhő kezéből.

– A francba magukkal! Hát koldus vagyok én?

Gomolyfelhő elképedve nézte a szerteszt guruló fehér rizsszemeket, majd miután visszanyerte lélekjelenlétét, hangosan felnevetett.